

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **A. V. T.**, zast. JUDr. Leošem Brantálem, LL.M., advokátem se sídlem 28. října 1727/108, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) T. V. A. L.**, **II) T. S. T.**, a **III) T. T. T. T.**, všichni zast. Mgr. Terezou Zahutovou, advokátkou se sídlem 28. října 1727/108, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. OAM-13319-25/ZR-2024, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2026, č. j. 33 A 12/2025 - 156,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti žalobce a osoby zúčastněné na řízení I) **se odmítají** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce a osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a zároveň mu podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovil lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Krajského soudu v Brně, který jeho žalobu rozsudkem ze dne 15. 7. 2025, č. j. 33 A 12/2025 - 106, zamítl. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 11. 9. 2025, č. j. 2 Azs 174/2025 - 56, neboť krajský soud opomněl vyrozumět o probíhajícím řízení osoby zúčastněné na řízení (žalobcovu manželku a děti). Krajský soud poté ve věci opětovně rozhodl a žalobu znovu

zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podali kasační stížnosti žalobce (dále „stěžovatel“) a osoba zúčastněná na řízení I) (žalobcova manželka; dále „stěžovatelka“). Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s tvrzeními rodiny o dopadech rozhodnutí žalovaného. Možnost vyjádření daná jeho rodinným příslušníkům byla pouze formální a krajský soud se s jejich tvrzeními vypořádal obecně a paušálně. Krajský soud nesprávně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života. Krajský soud přeceňuje zletilost a samostatnost stěžovatelových dětí, možnost dálkové komunikace a možnost opětovného získání pobytového oprávnění. Oproti tomu pomíjí ekonomické, psychické a sociální dopady rozhodnutí do života rodiny, které bagatelizuje jako pouhý „komfort“.

[4] Stěžovatelka v obdobně koncipované kasační stížnosti namítla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož neobsahuje dostatečně konkrétní vypořádání jejich tvrzení ohledně dopadů rozhodnutí žalovaného a jeho odůvodnění je reduktivní a obecné. Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud ji sice do řízení po zásahu NSS přibral, ovšem fakticky nebyl naplněn smysl její účasti v řízení a její tvrzení krajský soud bagatelizoval. Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně a nedostatečně posoudil proporcionalitu rozhodnutí žalovaného. Krajský soud bagatelizuje stabilitu rodinného zázemí, ekonomické dopady napadeného rozhodnutí a obtížnost obnovení rodinného soužití jako „komfort“. Také pomíjí negativní dopad ukončení stěžovatelova trvalého pobytu do rodinného podnikání a faktické možnosti rodinného soužití a jeho psychosociální důsledky.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Kasační stížnost stěžovatele je podle něj nepřijatelná. Pouhý nesouhlas se závěry žalovaného a krajského soudu nezakládá nesprávnost jejich závěrů. Stěžovatel zarážejícím způsobem bagatelizuje svou trestnou činnost, kterou je třeba považovat za naprosto zavrženíhodnou a netolerovatelnou. Žalovaný připomněl, že se jednalo o sexuální trestné činy spáchané na čtyřech poškozených ve věku 10 až 16 let. Žalovaný i krajský soud se řádně vypořádali s přiměřeností zrušení trvalého pobytu i všemi námitkami stěžovatele.

[6] Osoby zúčastněné na řízení II) a III), tedy stěžovatelův syn a dcera, se k věci nevyjádřili.

[7] Kasační stížnosti jsou přípustné a projednatelné. Přestože jde v nynější věci již o druhou stěžovatelovu kasační stížnost, není nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Ve svém předchozím rozsudku se NSS totiž zabýval pouze procesním pochybením krajského soudu a nevěnoval se meritů věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 24).

[8] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), se kasační soud zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006,

pokračování

č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11 a 12).

[9] Kasační stížnosti jsou nepřijatelné.

[10] NSS se nejprve zabýval tím, zda napadený rozsudek splňuje judikaturní požadavky na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Krajský soud připomněl východiska posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (body 30-33 napadeného rozsudku) a zdůvodnil, proč se podle něj žalovaný řádně proporcionality svého rozhodnutí zabýval (bod 33). Krajský soud dále přesvědčivě vyložil, proč přes nezanedbatelný zásah do práv stěžovatele a jeho rodinných příslušníků považuje zrušení jeho trvalého pobytu za přiměřené (body 34 a 35). Velmi podrobně se věnoval hodnocení stěžovatelovy trestné činnosti (body 36-40) i stěžovatelovými rodinnými poměry (body 41-47). Hodnotil životní situaci stěžovatelových dětí (body 42 a 43) i jeho manželky (bod 44). Vypořádal také odkazy stěžovatele na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (bod 46) i kasačního soudu (bod 54) a reagoval na námitky týkající se novelizace trestního zákoníku (body 48 až 51), zásady *ne bis in idem* (bod 52) a předčasného zahájení správního řízení (bod 55). Krajský soud při odůvodnění napadeného rozsudku nevybočil z požadavků kladených judikaturou kasačního soudu na odůvodnění soudního rozhodnutí (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS).

[11] Jádrem kasační argumentace stěžovatele i stěžovatelky je tvrzení, že účast stěžovatelových rodinných příslušníků v řízení krajský soud pojal pouze formálně, a především námitka, že posouzení přiměřenosti zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu je věcně nesprávné.

[12] Pokud jde o zapojení osob zúčastněných na řízení a reakci krajského soudu na jejich tvrzení, NSS vedle již výše uvedených skutečností poukazuje zejména na srovnání předchozího rozsudku krajského soudu, který byl vydán bez účasti stěžovatelovy manželky a dětí, a jeho nynějšího rozsudku. Vyjádření stěžovatelových rodinných příslušníků jsou reflektována nejen v narativní části napadeného rozsudku (body 16-18), ale především i ve vlastním hodnocení stěžovatelovy rodinné situace. Oproti relativně stručnému posouzení v předchozím rozsudku (bod 35 rozsudku č. j. 33 A 12/2025 - 106) reaguje krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku na stěžovatelovu rodinnou situaci a tvrzení osob zúčastněných na řízení o poznání detailněji a konkrétně se s jednotlivými skutečnostmi vypořádává (body 41-47).

[13] Naznačují-li tedy stěžovatelé, že by snad krajský soud osoby zúčastněné na řízení uvedl takříkajíc „jen do záhlaví“, nemá takový závěr oporu v obsahu napadeného rozsudku. Postup krajského soudu lze tedy považovat za souladný s ustálenou judikaturou týkající se procesních práv osob zúčastněné na řízení (již citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 196/2016 - 123, body 20-26, nebo rozsudky NSS ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 308/2020 - 76, bod 15, ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020 - 52, bod 45, či ze dne 18. 7. 2024, č. j. 8 Azs 83/2024 - 39, bod 22).

[14] Pokud jde o přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, považuje NSS posouzení této žalobní námitky ze strany krajského soudu v bodech 36-45 napadeného rozsudku za souladné s ustálenou judikaturou kasačního soudu. Vedle rozhodnutí citovaných krajským soudem v bodě 35 napadeného rozsudku lze dále odkázat např. na rozsudky ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022 - 25, ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 450/2019 - 31, ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Azs 287/2022 - 34, ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 124/2021 - 35, ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 219/2022 - 37, ze dne 12. 5. 2023, č. j. 10 Azs 34/2023 - 43, či na usnesení ze dne 21. 11. 2024, č. j. 8 Azs 213/2024 - 54.

[15] NSS uzavírá, že z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud vycházel z relevantní judikatury a jeho závěry jsou s ní v souladu. Řádně vypořádal všechny žalobní body i vyjádření osob zúčastněných na řízení a nedopustil se pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů.

[16] NSS proto odmítl kasační stížnosti obou stěžovatelů jako nepřijatelné (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53). Neúspěšní stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné činnosti. Osobám zúčastněným na řízení II) a III) soud v řízení neuložil žádnou povinnost, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 věta druhá s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2026

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu